

ZMIANY W PRAWIE CYWILNYM

W dniu 22 lipca 2014 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny, ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, przedłożony przez ministra sprawiedliwości.

Podstawowym celem projektowanej ustawy jest zliberalizowanie przepisów o formie czynności prawnych i nowe ujęcie dokumentu w postępowaniu cywilnym. Projekt zakłada zmiany dotyczące przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze, klauzulowe oraz egzekucyjne. Ograniczono kognicję sądów, natomiast rozszerzono kompetencję referendarzy sądowych i komorników sądowych. Uproszczona została także część czynności procesowych.

Do Kodeksu cywilnego wprowadzono formę dokumentową, jako nowy typ formy szczególnej, a także zrównano status dokumentów w postaci elektronicznej z dokumentami „papierowymi” w zakresie obowiązku udostępnienia ich sądowi. Dokument w formie pisemnej i elektronicznej będzie korzystał z domniemania prawdziwości (autentyczności), a także z domniemania, że pochodzi od osoby, która sygnowała go podpisem.

NOWE ROZPORZĄDZENIE W SPRAWIE POŁĄCZENIA GMIN

W dniu 29 lipca 2014 r. Rada Ministrów wydała nowe rozporządzenie przedłożone przez ministra administracji i cyfryzacji w sprawie połączenia gmin, ustalenia granic niektórych gmin i miast, nadania niektórym miejscowościom statusu miasta oraz zmiany siedziby władz gminy.

Zgodnie z przepisami tego aktu od 1 stycznia 2015 r. przewidziano:

- połączenie miasta (na prawach powiatu) Zielona Góra z gminą Zielona Góra (powiat zielonogórski);
- zmianę granic miasta (na prawach powiatu) Skierniewice i gminy Skierniewice polegającą na włączeniu do miasta części obszaru obrębu ewidencyjnego Miedniewice o powierzchni 19,43 ha z gminy Skierniewice;
- zmianę granic gminy Krzykosy i gminy Środa Wielkopolska polegającą na włączeniu do gminy Krzykosy części obszaru obrębu ewidencyjnego Nietrzanowo o powierzchni 24,61 ha z gminy Środa Wielkopolska;
- odebranie statusu miasta gminie Władysławowo;
- nadanie statusu miasta miejscowościom: Władysławowo (woj. pomorskie), Stopnica (woj. świętokrzyskie), Chocz (woj. wielkopolskie);
- ustalenie granic miasta Zbąszynek (woj. lubuskie) przez włączenie do niego części obszarów obrębów ewidencyjnych Dąbrówka Wielkopolska i Kosieczyn o łącznej powierzchni 67,83 ha;
- ustalenie granic miast: Władysławowo i Stopnica;
- ustalenie granic miasta Jarocin przez włączenie do niego części obszaru obrębu ewidencyjnego Cielcza o łącznej powierzchni 49,37 ha;
- ustalenie granic miasta Chocz;
- ustalenie granic miasta Murowana Goślina (woj. wielkopolskie) przez włączenie do niego części obszarów obrębów ewidencyjnych Mściszewo i Trojanowo o łącznej powierzchni 147,90 ha oraz wyłączenie z niego części obszaru obrębu ewidencyjnego Murowana Goślina o łącznej powierzchni 1,14 ha;
- zmianę siedziby władz gminy Głusk z Lublina na Dominów.

UŁATWIENIA W PRAWIE BUDOWLANYM

W dniu 5 sierpnia 2014 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw, przedłożony przez ministra infrastruktury i rozwoju.

Zgodnie z projektowanymi zmianami zniesiony zostanie wymóg uzyskiwania pozwolenia na budowę i przebudowę domu jednorodzinnego, o ile obszar oddziaływania nie wykracza poza granice działki objętej inwestycją. W takim przypadku konieczne będzie jedynie zgłoszenie budowy z projektem budowlanym i dołączenie dokumentów wymaganych w trybie pozwolenia na budowę dla tego budynku. Po upływie 30 dni (na ewentualne wyrażenie sprzeciwu przez starostę) będzie można przystąpić do realizacji inwestycji. Pozostawiono przy tym możliwość ubiegania się o uzyskanie pozwolenia na rozpoczęcie budowy lub przebudowy domu jednorodzinnego w trybie pozwolenia na budowę, jeśli inwestor uzna, że jest to dla niego korzystniejsze.

Zmieniono także przepis, zgodnie z którym do budowy można przystąpić wyłącznie na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Zgodnie z projektem inwestor będzie mógł rozpocząć roboty budowlane, na podstawie decyzji nieostatecznej, gdy nie ma innych stron postępowania. W praktyce zatem inwestor zyska co najmniej 14 dni, w trakcie których będzie już mógł przystąpić do realizacji inwestycji.

Uproszczono również formalności dotyczące projektu budowlanego. Zlikwidowano bowiem obowiązek dołączania do niego oświadczeń o zapewnieniu dostaw energii, wody, ciepła, gazu, odbioru ścieków oraz o warunkach przyłączenia obiektu do sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych. Nie będą również potrzebne oświadczenia zarządcy drogi o możliwości połączenia działki, na której będzie obiekt, z drogą publiczną (z wyjątkiem dróg krajowych i wojewódzkich). Dodatkowo zobowiązano organ do zbadania, czy projekt zawiera braki formalne i ewentualnego wezwania inwestora do ich uzupełnienia w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku. Obecnie brak jest takiego terminu, co powoduje, że organ wzywa do uzupełnienia projektu, np. po upływie dłuższego terminu, co wydłuża procedurę.

Zrezygnowano również z obowiązku zgłoszenia do nadzoru budowlanego o zamierzonym terminie rozpoczęcia robót budowlanych na co najmniej 7 dni przed planowanym terminem rozpoczęcia robót budowlanych.

Rozszerzono także katalog obiektów oddawanych do użytkowania na podstawie zgłoszenia, a nie pozwolenia na użytkowanie. Dotyczyć to ma: warsztatów rzemieślniczych, stacji obsługi pojazdów, myjni samochodowych, garaży na pięć stanowisk, obiektów magazynowych (składów, chłodni, hangarów, wiat), budynków kolejowych (nastawni, podstacji trakcyjnych, lokomotywni, wagonowni, strażnic przejazdowych, myjni taboru kolejowego) oraz placów składowych, postojowych i parkingów oraz stawów rybnych. Jednocześnie skrócono termin, w którym organ może wyrazić ewentualny sprzeciw z obecnych 21 do 14 dni.

Projekt wprowadzić nie przewiduje zmiany dotychczasowych zasad ustalania opłaty legalizacyjnej, jak również nie liberalizuje wymogów stawianych inwestorom w procesie legalizacji samowoli budowlanej. Niemniej jednak wprowadzona zostanie możliwość wystąpienia z wnioskiem o umorzenie lub rozłożenie na raty opłaty legalizacyjnej za dokonanie samowoli budowlanej analogicznie do przypadków, w których możliwe jest stosowanie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych. Dotychczas organy orzekały w stosunku do opłaty legalizacyjnej w trybie art. 67a Ordynacji podatkowej, jednakże Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że brak jest podstaw do stosowania tego trybu do opłaty legalizacyjnej. W tej sytuacji konieczne stało się uregulowanie tej kwestii wprost w projekcie.

CZY SĄD MOŻE WYDAĆ WYROK NA NIEKORZYŚĆ PODATNIKA, KTÓRY ZASKARŻYŁ INTERPRETACJĘ PODATKOWĄ?

Uchwała NSA z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt II FPS 1/14:

„Unormowanie zawarte w art. 134 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) nie ma zastosowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.”

Wnioskiem z dnia 20 stycznia 2014 r. Rzecznik Praw Obywatelskich, na podstawie art. 264 § 2 w związku z art. 15 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.) wystąpił o rozstrzygnięcie następującego zagadnienia prawnego: „Czy sąd administracyjny, orzekając w sprawie ze skargi na indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego, jest zobowiązany stosować zasadę zakazu rozstrzygania na niekorzyść skarżącego, wyrażoną w art. 134 § 2 p.p.s.a., jeśli nie stwierdzi naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności?”

Zgodnie z art. 134 § 2 p.p.s.a. sąd administracyjny nie może wydać orzeczenia na niekorzyść skarżącego, chyba że stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności. NSA w uzasadnieniu uchwały zawarł obszerne rozważania dotyczące istoty indywidualnej interpretacji podatkowej, charakteryzując ją jako postać, czy też formę zewnętrznego, jednostronnego działania administracji podatkowej, która nie ma charakteru władczego rozstrzygnięcia i nie stanowi załatwienia sprawy w zakresie realizacji praw i obowiązków podatkowych zainteresowanego. NSA zauważył, że jest to działanie niewładcze, informujące o obowiązującym prawie, a mówiąc ściślej: o uzasadnionych możliwościach jego stosowania, które prowadzić ma do jednolitości stosowania oraz do przestrzegania prawa podatkowego. Interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane są w specjalnie w tym celu uregulowanej w rozdziale 1a działu II Ordynacji podatkowej procedurze, której prawidłowe przeprowadzenie daje wynik w postaci wydania i następnie doręczenia pisma zawierającego urzędową informację o stosowaniu i wykładni prawa podatkowego.

NSA uznał, że regulacja prawna zawarta w art. 134 § 2 p.p.s.a. nie jest adekwatna do zaskarżonych skargą sądowoadministracyjną indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego, ponieważ w jakimkolwiek przypadku, niezależnie od rodzaju i znaczenia stwierdzonego naruszenia prawa, sąd administracyjny nie będzie mógł stwierdzić nieważności zaskarżonej interpretacji. W ocenie NSA pogląd, że w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem nieważności interpretacji sąd powinien uchylić interpretację, a nie stwierdzać jej nieważność, byłby nieuprawniony, ponieważ żadnego naruszenia prawa nie można zaliczyć do kategorii wad prawnych skutkujących stwierdzeniem nieważności interpretacji indywidualnej. NSA podkreślił, że unormowanie wynikające z art. 134 § 2 p.p.s.a. niewątpliwie nie ogranicza się tylko i wyłącznie do stwierdzenia, że: „sąd nie może wydać orzeczenia na niekorzyść skarżącego”. Zgodnie z art. 134 § 2 p.p.s.a.: „sąd nie może wydać orzeczenia na niekorzyść skarżącego, chyba że stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności”. Prawidłowe zastosowanie treści normy prawnej zawartej w art. 134 § 2 p.p.s.a. jest natomiast niemożliwe, jeżeli sąd administracyjny nie ma podstaw prawnych do stwierdzenia nieważności wyniku zaskarżonej czynności w postaci indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

W ocenie NSA, wynika z tego, że unormowanie zawarte w art. 134 § 2 p.p.s.a. nie ma zastosowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

PRZEGLĄD LEGISLACYJNY

Dz.U. z 2014 r. poz. 481, 737, 753, 804, 806, 810, 811, 812, 850, 855, 882, 908, 910.

EMERYTURY

Od 20 czerwca 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z 22 maja 2014 r. w sprawie okresowej oraz okresowej porównawczej stopy zwrotu otwartego funduszu emerytalnego (Dz.U. z 5 czerwca 2014 r., poz. 753).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 6 grudnia 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasad wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych (Dz.U. poz. 1717) i określa:

- szczegółowy sposób ustalania okresowej stopy zwrotu otwartego funduszu emerytalnego oraz okresowej porównawczej stopy zwrotu funduszu, w tym zasady zaokrąglania ustalonych wielkości;
- sposób i termin zawiadamiania Komisji Nadzoru Finansowego przez fundusz o wysokości okresowej stopy zwrotu funduszu oraz sposób i termin przekazywania przez fundusz informacji o wysokości tej stopy na ogólnodostępnej stronie internetowej;
- sposób i termin ogłaszania okresowej stopy zwrotu funduszu oraz okresowej porównawczej stopy zwrotu funduszu.

NIELETNI

Od 3 lipca 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 24 czerwca 2014 r. w sprawie nadzoru nad nieletnim (Dz.U. z 27 czerwca 2014 r., poz. 855).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 70e ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U. z 2014 r. poz. 382) i określa:

- warunki i sposób wykonywania obowiązków i uprawnień przez kuratorów sądowych w zakresie sprawowania nadzoru nad nieletnim, kontrolowania wykonywania przez nieletniego nałożonych na niego obowiązków określonego postępowania, jak również kontrolowania wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 7 § 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich;
- warunki i sposób wykonywania obowiązków i uprawnień przez organizacje młodzieżowe lub inne organizacje społeczne, zakłady pracy albo osoby godne zaufania, którym powierzono sprawowanie nadzoru.

SUBWENCJE

Od 3 lipca 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Gospodarki z 9 czerwca 2014 r. w sprawie wykazu gmin, którym przysługuje część rekompensująca subwencji ogólnej za rok 2013 (Dz.U. z 18 czerwca 2014 r., poz. 804).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw (Dz.U. nr 188, poz. 1840, z późn. zm.). Ustala ono wykaz gmin, którym przysługuje część rekompensująca subwencji ogólnej za rok 2013, które w roku podatkowym 2013 nie uzyskały dochodów na skutek zwolnienia przedsiębiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw, z podatku od nieruchomości. Wykaz stanowi załącznik do rozporządzenia.

ŚWIADECTWA

Od 3 lipca 2014 r. (z mocą od 23 czerwca) obowiązuje rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 26 czerwca 2014 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadectw, dyplomów państwowych i innych druków szkolnych szkół i placówek artystycznych (Dz.U. z 2 lipca 2014 r., poz. 882).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 32a ust. 4 i art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Uregulowano w nim m.in., że w części świadectwa przeznaczonej na wpisanie przedmiotów uzupełniających wpisuje się przedmioty uzupełniające oraz oceny uzyskane z tych przedmiotów.

POSTĘPOWANIE KARNE

Od 4 lipca 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 27 maja 2014 r. w sprawie określenia wzoru pouczenia o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym (Dz.U. z 3 czerwca 2014 r., poz. 737).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 244 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. nr 89, poz. 555, z późn. zm.) i określa się wzór pouczenia o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z tym pouczeniem zatrzymanemu przysługują:

- Prawo do informacji o przyczynie zatrzymania i do bycia wysłuchanym (art. 244 § 2);
- Prawo do złożenia lub odmowy złożenia oświadczenia w swojej sprawie (art. 244 § 3);
- Prawo do niezwłocznego kontaktu z adwokatem i bezpośredniej z nim rozmowy (art. 245 § 1);
- Jeżeli zatrzymany nie zna wystarczająco języka polskiego – prawo do korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza (art. 72 § 1);
- Prawo do otrzymania odpisu protokołu zatrzymania (art. 244 § 3);
- Prawo do zawiadomienia osoby najbliższej, jak również pracodawcy, szkoły, uczelni, dowódcy oraz osoby zarządzającej przedsiębiorstwem zatrzymanego albo przedsiębiorstwem, za które jest on odpowiedzialny, o zatrzymaniu (art. 245 § 2, art. 261 § 1 i 3);
- Jeżeli zatrzymany nie jest obywatelem polskim – prawo do kontaktu z urzędem konsularnym lub z przedstawicielstwem dyplomatycznym państwa, którego jest obywatelem;
- Prawo do wniesienia do sądu zażalenia na zatrzymanie w terminie 7 dni od dnia zatrzymania;
- Prawo do natychmiastowego zwolnienia, jeżeli przyczyny zatrzymania przestały istnieć, albo po upływie 48 godzin od chwili zatrzymania, o ile zatrzymany nie zostanie w tym czasie przekazany do sądu z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania;
- Dostęp do niezbędnej pomocy medycznej.

OŚWIATA

Od 8 lipca 2014 r. obowiązuje ustawa z 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 23 czerwca 2014 r., poz. 811).

Ustawa wprowadza przede wszystkim zmiany w zakresie regulacji prawnych dotyczących podręczników szkolnych i pomocy naukowych. Do ustawy wprowadzono regulacje obejmujące swoim zakresem zapowiadane wprowadzenie jednolitego podręcznika dla klas I–III szkoły podstawowej.

OCHRONA ŚRODOWISKA

Od 10 lipca 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Środowiska z 1 lipca 2014 r. w sprawie szczegółowych zasad współdziałania Lasów Państwowych z Policją (Dz.U. z 9 lipca 2014 r., poz. 910).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 49 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2011 r. nr 12, poz. 59, z późn. zm.). Zgodnie z §1 tego aktu Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe współdziała z Policją w zakresie:

- zwalczania szkodnictwa leśnego oraz zwalczania przestępstw i wykroczeń w tym zakresie, a w szczególności kradzieży drewna i kłusownictwa;
- utrzymywania bezpieczeństwa i porządku publicznego na gruntach zarządzanych przez Lasy Państwowe;
- ochrony mienia zarządzanego przez Lasy Państwowe.

Od 10 lipca 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Środowiska z 2 lipca 2014 r. w sprawie szczegółowych warunków udzielania horyzontalnej pomocy publicznej na niektóre cele z zakresu ochrony środowiska (Dz.U. z 9 lipca 2014 r., poz. 908).

Rozporządzenie wydano na podstawie art. 400a ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.) i określa szczegółowe warunki udzielania horyzontalnej pomocy publicznej na niektóre cele z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej ze środków pozostających w dyspozycji Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

SĄDY

Od 15 lipca 2014 r. obowiązuje ustawa z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2014 poz. 481).

Nowelizacja precyzyjnie określa kryteria umożliwiające tworzenie i likwidację sądów rejonowych. Najważniejszym kryterium będą liczba mieszkańców gminy i liczba wpływających do sądów spraw. Znowelizowane przepisy przewidują kryterium liczby mieszkańców danej gminy (co najmniej 50 tys. osób zamieszkujących w danej gminie bądź kilku gminach). Ponadto łączna liczba spraw cywilnych, karnych oraz rodzinnych i dotyczących nieletnich, wpływających do sądu z obszaru tych gmin, musi wynosić co najmniej 5 tysięcy. Nowelizacja przewiduje, że ww. warunki muszą być spełnione łącznie. Wyjątkowo Minister Sprawiedliwości będzie mógł podjąć decyzję o utworzeniu sądu, nawet jeśli nie zostanie spełnione kryterium dotyczące liczby mieszkańców, ale liczba spraw przekroczy 5 tysięcy. Jeśli w ciągu trzech kolejnych lat kalendarzowych liczba spraw nie przekroczy limitu, minister będzie mógł zlikwidować taki sąd rejonowy. Szacuje się, że na skutek nowelizacji 1 stycznia 2015 r. wróci większość sądów rejonowych zlikwidowanych tzw. „Reformą Gowina”.

BAZA PORAD
www.doradcasamorzadu.pl
SAMORZĄDOWYCH

KTÓRY ORGAN OKREŚLA REGULAMIN ZESPOŁU INTERDYSCYPLINARNEGO?

OPIS SYTUACJI

Rada gminy 12 listopada 2010 r., podjęła uchwałę (organ nadzoru nie wniósł zastrzeżeń) w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków gminnego zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania. W unormowaniach treści uchwały zawarty jest zapis, iż „szczegółowy zakres prac zespołu, w tym zadania przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego i sekretarza zespołu oraz tryb ich odwoływania zostaną określone w regulaminie organizacyjnym opracowanym przez zespół i zatwierdzonym przez wójta gminy.” Z kolei Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w swoim piśmie z 10 października 2012 r., określającym wskazówki do realizacji zadań wynikających z rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie procedury „Niebieskiej Karty”, stwierdza, że jedyna dopuszczalna forma przyjęcia regulaminu to forma załącznika do uchwały stanowiącego jej integralną część.

PYTANIE

Który organ jest uprawniony, wójt czy rada gminy, do określenia regulaminu funkcjonowania zespołu?

ODPOWIEDŹ PRAWNIKA

Regulamin funkcjonowania zespołu interdyscyplinarnego określa rada gminy.

Odpowiedź na pytanie wynika wprost z przepisu art. 9a ust. 15 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (zwanej dalej ustawą), który stanowi, że rada gminy określi, w drodze uchwały, tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania.

Z analizy pojęć użytych przez ustawodawcę wynika, że uchwała podjęta na podstawie art. 9a ust. 15 ustawy ma za zadanie unormować procedurę powoływania członków w skład zespołu interdyscyplinarnego, tak bowiem należy interpretować pojęcia „trybu i sposobu” powoływania i odwoływania jego członków. Trzeba zwrócić uwagę, że o możliwości uczestniczenia w pracach zespołu rozstrzygnął ustawodawca w art. 9a ust. 3 i 4 ustawy. Zastrzegł on konieczność powoływania w skład zespołu przedstawicieli określonych podmiotów, tj. jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, Policji, oświaty, ochrony zdrowia, organizacji pozarządowych a także kuratorów sądowych. Z art. 9a ust. 5 ustawy wynika, że w skład zespołu mogą również wchodzić prokuratorzy oraz

przedstawiciele podmiotów innych niż określone w ust. 3, działających na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Jeśli chodzi natomiast o szczegółowe warunki jego funkcjonowania, należy przyjąć, że uchwała rady gminy ma doprecyzować regulacje ustawowe, zawarte w art. 9a ust. 7, ust. 10-14, a więc określać, w jaki sposób zespół będzie pracował. Adresatami tych norm mają być członkowie zespołu i ewentualni uczestnicy postępowań prowadzonych przez zespół w toku realizacji powierzonych mu zadań.

W związku z powyższym, rada gminy podejmując uchwałę w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków gminnego zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania powinna określić tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania.

Norma zawarta w art. 9a ust. 15 ustawy nakłada na radę gminy obowiązek kompleksowego uregulowania przez radę gminy podstawowych zagadnień związanych ze sposobem funkcjonowania zespołu interdyscyplinarnego.

Tymczasem rada gminy w treści uchwały postanowiła, że „szczegółowy zakres prac zespołu w tym zadania przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego i sekretarza zespołu oraz tryb ich odwoływania zostaną określone w regulaminie organizacyjnym opracowanym przez zespół i zatwierdzonym przez wójta gminy”.

Zobowiązanie zespołu do szczegółowego określenia zakresu prac tego zespołu, nie znajduje uzasadnienia w normie kompetencyjnej wynikającej w art. 9a ust. 15 ustawy. **Jak wskazuje bowiem norma kompetencyjna, to rada gminy zobowiązana była określić takie regulacje w treści przedmiotowej uchwały**

(por. wyrok WSA we Wrocławiu, sygn. akt IV SA/Wr 380/11, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). W tym zakresie omawiana uchwała dotknięta jest wadą nieważności i musi zostać skorygowana.

Aneta Podgajna

PODSTAWA PRAWNA:

- Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U. z 2005 r. nr 180, poz. 1493 ze zm.)

DOTACJE DLA NIEPUBLICZNYCH PRZEDSZKOLI

WSTRZYMANIE DOTACJI

OPIS SYTUACJI

Na terenie gminy funkcjonują dwie niepubliczne formy wychowania przedszkolnego (dalej „niepubliczne przedszkola”), prowadzone na podstawie uchwały rady gminy w sprawie trybu udzielania i rozliczania dotacji dla przedszkoli, prowadzonych przez inne niż gmina osoby prawne i osoby fizyczne. Na prowadzenie tych „niepublicznych przedszkoli” uprawniony podmiot złożył do gminy wniosek o udzielenie dotacji z budżetu gminy na rok 2014 (tj. od 01.01.2014 r. do 31.12.2014 r.). Gmina ustaliła wysokość dotacji na 1 dziecko. Do chwili obecnej „niepubliczne przedszkola” funkcjonują i przekazywana jest dotacja przez gminę zgodnie z zapisami uchwały oraz przepisami prawa. Do tych niepublicznych przedszkoli uczęszczają dzieci czteroletnie i trzyletnie. Oprócz niepublicznych przedszkoli przy szkołach gminnych funkcjonują publiczne oddziały przedszkolne. Ze względu na dużą liczbę dzieci zapisanych do publicznych oddziałów przedszkolnych prowadzonych przez gminę na rok szkolny 2014/2015 (ponad 25 dzieci na oddział) zaistniała potrzeba utworzenia od 01.09.2014 r. dodatkowych publicznych oddziałów przedszkolnych, do których mogłyby również uczęszczać dzieci 3 i 4-letnie (gdyż w następnych latach sukcesywnie i tak gmina będzie miała obowiązek objąć te dzieci obowiązkiem przedszkolnym). W sytuacji przejęcia do publicznych oddziałów przedszkolnych dzieci 3 i 4-letnich, bezzasadnym stanie się prowadzenie na terenie gminy niepublicznych form wychowania przedszkolnego przez inne niż gmina podmioty.

PYTANIE

Czy gmina może wstrzymać dotację dla niepublicznego przedszkola?

ODPOWIEDŹ PRAWNIKA

W obowiązującym stanie prawnym brak jest możliwości jednostronnego zaprzestania udzielania przez gminę dotacji dla podmiotu prowadzącego niepubliczne formy wychowania przedszkolnego. Z przepisów ustawy o systemie oświaty (zwanej dalej ustawą) wynika bowiem obowiązek dofinansowania niepublicznych szkół i placówek przez jednostki samorządu terytorialnego (odpowiednio gminę lub powiat). ►

